

Alerg prin pădure, crengile înfrunzite mă lovesc peste față, tălpile adidașilor lovesc cu zgomot terenul neregulat.

Știu ce crezi. Prea riscant. Înțeleg. Dacă mă vede vreun adult, ne-am ras toți.

De aceea mă antrenez la adăpostul copacilor. Dar treaba asta are riscurile ei. Dacă calc pe vreo rădăcină și îmi rup glezna, tot ce încercăm să facem devine de zece ori mai greu. Dar cum aș mai putea sta închisă în camera aceea? Mai ales când m-am străduit din răsuputeri, cu regim și antrenament, să ajung la greutatea dorită?

Obişnuiam să-mi încep fiecare dimineață făcând o listă cu toate obiectivele de îndeplinit în ziua aceea. Nu trebuia să mă gândesc prea mult cât timp voi petrece cu exercițiile de balet; scria pe listă: *Exerciții de balet – 1,5 ore*. Știam precis cât dura fiecare temă – „mama“ ne era profesoară și nu s-ar

fi convenit ca fiica ei să fie altfel decât perfectă. Dacă mă duceam la Tori să înotăm sau să ne petrecem timpul împreună, scria în listă și cât timp puteam face asta. Îmi controlam viața pe deplin.

De când am plecat din Serenity – nu-mi vine să cred că s-a întâmplat abia acum trei zile – am rămas fără protecția listei. Nu poți plănuți nimic când ești fugară. Nu-ți rămâne decât să reacționezi la ce ți se întâmplă și să te străduiești să rămâi liberă. Baletul, pianul, poloul pe apă și învățatul – toate lucrurile care înainte mă defineau – și-au pierdut din importanță în fața nevoii de a supraviețui.

Mi-e dor de listele mele. Deși n-ar mai da rezultate, încă văd în minte cum s-ar aplica la situația din prezent:

LUCRURI DE FĂCUT AZI (FĂRĂ STABILIREA PRIORITĂȚILOR)

- Alergare prin pădure (45 de minute) – atenție la rădăcini!
- Învățat despre lumea de afară (activitate permanentă).
- Controlul furiei (dificil, dar necesar).
- Mai puțină pizza!

Ăsta-i alt motiv pentru care trebuie să fac sport. Oare la cantina McNally nu servesc nimic sănătos? Sau problema este că Randy și prietenii lui n-au

întâlnit până acum nicio legumă pe care să n-o de-
teste? Nu că unii care cerșesc de mâncare ar putea
avea pretenții, evident.

Randy m-a considerat nebună, când l-am pisat
cu întrebări despre campus și despre orar, dar
aveam nevoie să identific un traseu de alergare
unde să nu mă poată vedea vreun profesor. Mă
cronometrez astfel încât să termin exact când se
schimbă clasele și să nu fie nicio problemă să mă
amestec prin mulțimea de copii. Țasta-i alt aspect
al vieții din afara orașului Serenity – vezi atâtea
chipuri care îți ies în cale la întâmplare și nu te
poți gândi prea mult la niciunul.

Îmi controlez pulsul cu un deget lipit de gât și
mă alătur șirului de fete care se înghesuie spre
cămin. Trebuie să țin minte că privirile întrebătoare
aruncate în direcția mea înseamnă: „Cine-i asta?”
și nu „Alarmă, clone! Alarmă, clone!” Treaba cu
clonele o știe numai Randy. Nici măcar nu sunt
sigură ce simt eu în legătură cu acest aspect – doar
că-mi pasă o grămadă.

Ajung în adăpostul pe care ni-l oferă camera
asistentei. Tori și-a pus stetoscopul la urechi și îl
ține lipit de perete. Îi fac semn cu mâna că nu, nu
m-a urmărit nimeni.

Ea îmi face semn din cap să mă apropii.

Nu împărtășesc obsesia lui Tori de a le asculta pe
fetele de alături. Lucrurile importante pentru ele
mie mi se par superficiale și la limita prostiei – de

la ce firme le sunt hainele, de pildă, sau care dintre băieții de la McNally sunt „sexy“. Crede-mă pe cuvânt, niciunul dintre băieții de aici nu e sexy în sensul folosit de ele, adică arătos. La un moment dat aș fi jurat că vorbeau despre Malik, dacă-ți vine să crezi! Aproape că ajunge asta ca să-mi vină să mă întorc la Serenity.

Aproape.

Tori scoate o cască din ureche și mi-o întinde mie. Mai că ne lipim una de alta ca să putem asculta amândouă, dar pentru mine și Tori nu-i un lucru neobișnuit. Suntem cele mai bune prietene de când ne-am născut.

Fetele din camera vecină îi dau înainte despre medalioanele pe care și le-au cumpărat în excursia făcută dimineață cu clasa la o galerie de artă a nativilor americani din Pueblo.

Dau ochii peste cap și șoptesc:

— Ai zice că vorbesc despre leacul cancerului.

Tori mă întrerupe ducând rapid degetul la buze. Exact atunci una dintre fete pomenește despre niște „polițiști îmbrăcați în uniforme ciudate, purpurii“.

Tori și cu mine ne uităm una la alta. Uniforme purpurii? Nu-mi place cum sună.

— Trebuie să fi fost de la poliția din Țara de Nicăieri, chicotește cealaltă fată.

— Polițiștii din Pueblo ce culoare poartă? întreb eu încet.

Dăm fuga la calculatorul asistentei și intrăm pe pagina de internet a Departamentului de Poliție din Pueblo. Pe ecran apare un polițist în uniformă negru-antracit. Nici vorbă să poată fi confundată cu una purpurie.

Numai un singur fel de „polițiști“ poartă purpuriu.

E o veste proastă. Mai mult decât proastă. Dintr-un singur motiv puteau ajunge Mâncătorii Purpurii de Oameni în Pueblo, Colorado – Proiectul Osiris a pus lucrurile cap la cap și bănuiește că noi patru am fi venit la Randy. Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât pare mai evident.

— Trebuie să le spunem băieților, hotărâsc eu.

Comparativ cu Serenity, Pueblo pare uriaș. Dar nu-i suficient de mare încât Purpurii să găsească greu Academia McNally, după ce încep să-și bage nasul peste tot.

Nu se poate să fim prinși. Un lucru pe care l-am înțeles toți patru este că nu avem decât o singură șansă să fugim din Serenity. Dacă ne duc înapoi, ne vor pune camere de supraveghere când dormim și ne vor spăla pe creier până vom uita de existența Proiectului Osiris. Prima oară am reușit să scăpăm pentru singurul motiv că nu și-au dat seama că începeam să aflăm adevărul despre noi. Dacă le picăm de data asta în mână, nu vom mai fi liberi niciodată. Până acum, libertatea n-a fost prea grozavă. Dar tot depășește ceea ce aveam.

Îeșim din clădire și fugim spre căminul Hayden, unde stau băieții.

Dăm buzna în cameră la Randy fără să batem de loc la ușă, cu semnal sau fără.

— Vin Purpuriii după noi, strig eu. I-au văzut două fete în oraș!

— Așa se explică telefonul! zice grav Randy.

— Ce telefon?

— Au sunat părinții mei acum o oră, ne explică el. Mi-au pus o mulțime de întrebări. Și mi-au spus să nu fac vreo prostie. De parcă n-ar ști că fac prostii *mereu*!

Eli sare în picioare.

— Mesajul a fost să nu te bagi între noi și Purpurii. Asta înseamnă că vor recurge la violență, dacă nu mergem cu ei.

— Crezi că sunt pregătiți să spargă capete? întreabă alarmat Randy.

Malik apucă o crosă de lacrosse rezemată de bibliotecă.

— Nu numai capetele noastre se pot sparge.

Tori e practică.

— Dacă vă încăierăți cu un comando antrenat, veți pierde. Nu ne rămâne decât un singur lucru: să fugim.

— Cu ce? o zgândărește Malik. Cu rucsacul autopropulsor?

— Există un autobuz spre Pueblo, ne informează Randy. Îl puteți lua din vale, de la capătul drumului principal.

Se întoarce spre Eli.

— Cred că întâlnirea noastră va fi mai scurtă decât ne așteptam.

Eli e palid, dar hotărât.

— Nu vom uita niciodată ce-ai făcut pentru noi, frate. Eu... aș fi vrut să stea lucrurile altfel.

Își strâng mâinile, dar asta-i singura ceremonie pentru care avem timp.

Exact când să ieșim din cameră, vedem limpede pe fereastră un SUV negru care intră pe aleea circulară și se oprește între cele două cămine. Portierele se deschid și iată-i! Coșmarul nostru cel mai de temut, agenții Siguranței, în uniformele lor purpurii și cu berete de culoarea vinului.

Îmi surprind ochii îndreptându-se spre crosa de lacrosse a lui Malik. Că pierdem sau câștigăm, nu mă dau bătută fără să lupt. Spre surprinderea mea, aproape că-mi place ideea. Mă gândesc pentru prima oară la infractoaarea după care sunt clonată, care lânchezește undeva într-o celulă de închisoare. Pesemne că asta-i impulsul ei, nu al meu. Dar nu-i nimic diferență. În ce mă transform?

Nu. Întrebarea e greșită. Am fost mereu așa. Numai că până de curând nu știam.

— Avem nevoie de acoperire, zice Tori, cu vocea ciudat de liniștită.

Malik e surescitat.

— Nu există acoperire! Ori ieșim și ne văd, ori vin ei după noi! Astea sunt opțiunile – rău sau mai rău!

Drept răspuns, Tori fuge afară din cameră și acționează alarma de incendiu. Cât ai clipi, căminul Hayden răsună de sirene asurzitoare. Ușile sar în lături și holurile se umplu de elevi care se îndreaptă spre ieșire. Înțelegem toți în aceeași clipă. Asta e acoperirea lui Tori – sute de alți copii, roind peste tot într-o confuzie generală. Aș vrea să-mi fi venit mie ideea.

— Veniți după mine! strigă Randy și ne conduce în mulțime.

Afară din cămin, lumea se adună grămadă. Îmi amintește de ceva ce ne-a învățat mama la ora de științe – o amibă uriașă. Încercăm să stăm în mijloc, în nucleul ei. Elevii se revarsă și din celălalt cămin, iar angajații facultății vin fuga din clădirea principală să cerceteze motivul alarmei.

„Rămâi calmă, Amber“, mă sfătuiesc singură.

Simt un prim junghi de frică atunci când îl văd pe primul Purpuriu – cel căruia noi îi spuneam Rump L. Stiltskin. Cercetează mulțimea din priviri, scrutând chipurile. E o veste bună. Înseamnă că dușmanul încă nu ne-a reperat.

Știți cum îți spune mereu lumea să mergi drept? Noi acum mergem cocoșați, rămânând în mijlocul mulțimii. Identific încă un Purpuriu – Baronul Vladimir von Dințidecal. Și pe Bryan Delaney, soțul antrenorei noastre de polo. Continuăm să ne strecurăm, dar sorții ne sunt potrivnici. Purpuriii ne cunosc foarte bine. Unii dintre ei ne urmăresc chiar din ziua în care ne-am născut.

Habar n-am cum credem că vom scăpa. Planul A iese din discuție. Nici vorbă să putem ajunge în vale ca să așteptăm autobuzul. Iar plan B n-am avut deloc. Nu există listă cu lucruri de făcut într-o asemenea situație.

Rump L. Stiltskin arată spre noi.

— Acolo!

Mai întâi cred că m-a văzut pe mine, dar nu – la Tori se uită. Ea continuă să meargă încă un minut. Habar n-am cum de reușește. Eu aș fi încremenit ca o căprioară în bătaia farurilor.

Încep să se apropie. Cinci Purpurii – acum îi văd pe toți, desfășurați în jurul elevilor ca vârfurile unei stele. Copiii încep să se împrăștie. Cu uniforme purpurii sau nu, cei de la Siguranță arată puși pe treabă.

Și apoi Tori fuge. Iese din mulțime și cei cinci Purpurii se iau după ea. Totul se transformă imediat într-o vânătoare. Mă împotrivesc impulsului de a alerga spre ea. N-ar folosi la nimic. Și, hai

să recunoaştem, sunt și eu ținta lor, la fel ca ea. Mișcându-se cu viteza celui mânat de disperare, Tori traversează în fugă campusul și apoi gonește pe pajiște. E o sportivă bună, dar urmăritorii ei câștigă teren. Au ajuns la numai zece metri distanță. E doar o chestiune de timp până când de libertatea ei se va alege praful.

În timp ce trece pe lângă principalul stâlp de steag, Eli se strecoară prin roiul de elevi și desface frânghia înfășurată pe țărușul care o ține în loc. Manivela începe imediat să se învârtă și de sus coboară o umbră neagră.

Exact când ajung cei cinci Purpurii lângă stâlp, steagul se prăvălește peste ei. Mătasea lată și grea aterizează cu atâta forță și viteză, încât îi trânteste la pământ. Ei se luptă cu țesătura, dar brațele și picioarele li se încurcă și mai mult.

Portiera SUV-ului se deschide și coboară șoferul. E Agent Secret Bărbat, unul dintre Purpurii cei mai vechi. O clipă nu știe ce să facă. Să se ducă după Tori, sau să se lupte să-și elibereze camarazii din steagul prăvălit? Înainte să se poată hotărî, Malik țâșnește dintr-un grup de elevi și fuge spre el ca un berbec.

Lovitura lui cu capul înainte îl nimerește pe Purpuriu în abdomen. Tipul e agent de pază antrenat, dar elementul surpriză îl face să cadă în fund.

Alergăm toți să-l ajutăm pe Malik, și atunci îmi dau seama: SUV-ul a rămas chiar acolo pe alee, cu

cheile în contact, nefolosit. Nu numai că înseamnă o cale de scăpare – e singura noastră cale. Eu habar n-am să conduc o mașină, dar Eli se pricepe cât de cât. Ne-a scos din Serenity într-un camion plin ochi cu conuri portocalii de circulație.

Ceilalți Purpurii s-au descotorosit de steag și vin spre noi. Agent Secret Bărbat câștigă avans în lupta cu Malik. Trebuie să acționăm *acum!*

Mă arunc în mașină prin portiera șoferului rămasă deschisă și mă mut repede pe locul de alături, ca să-i fac loc lui Eli la volan. Tori sare în spate, gâfâind îngrozită.

Eli se uită la bord.

— Nu-i la fel ca al camionului!

— *Condu!*

Nici nu știam că pot striga așa tare.

Strigătul meu are efect, căci Eli bagă mașina în viteză și urcă pe trotuar, apoi o ia pe pajiște. Agent Secret Bărbat tocmai l-a prins în strânsoare pe Malik. Iar următorul lucru pe care îl vede e propria mașină care se îndreaptă spre el mâncând pământul. Portiera din spate se deschide și îl lovește peste tâmplă.

— *Frumoasă lovitură, Tori!*

Izbitura îl smulge literalmente de pe Malik, care cade la pământ, apoi sare și se aruncă pe bancheta din spate, strivind-o pe Tori.

Eli calcă accelerația și ne întoarcem vijelios pe alee. Îi văd pentru o clipă în retrovizor pe ceilalți

cinci Purpurii – fug după noi, ne urmăresc. Eli accelerează și îi lăsăm în urmă, într-un nor de praf. Coborând în vale, ultimele lucruri pe care le vedem din campusul McNally sunt copiii încântați care chiuie veseli și șase Mâncători Purpurii de Oameni rămași cu buza umflată.

— Nebunule! gâfâie Malik. Puteai să mă dărâmi!

Eli e aplecat peste volan, se concentrează să păstreze direcția ca un șofer foarte începător.

— Crezi că pe tine te ținteam?

— La cum conduci tu, nu există țintă! Tu doar te ții de volan și apeși pe accelerație!

— Gura, Malik, mă răstesc eu peste spătarul scaunului. Unde ai fi preferat să fii – aici, cu noi, sau acolo, cu ei?

Furia lui Malik se topește. Tăcem toți, gândindu-ne la ceea ce aproape c-am pățit.

Rupe tăcerea o voce nouă, care nu-i a niciunuia dintre noi patru.

„Care-i situația la voi? I-ați prins? Terminat.“

Rămânem toți cu gura căscată, până observ eu o stație radio încastrată în bord. Dar cine întreabă? În mod cert nu-s cei șase agenți pe care i-am lăsat la McNally. Ei știu care-i situația. Mai sunt prin preajmă și alți Purpurii?

„Răspundeți, vă rog. Vedem că ați ieșit din campus. Repet: I-ați prins? Terminat.“

— De unde știu ei unde suntem? șoptește Tori. Ne urmăresc?

— Nu, nu ne urmăresc.

În spatele vocii din stație recunosc un țcănit ritmic. Cobor geamul și scot capul afară. Exact deasupra noastră e un elicopter – elicopterul Purpuriilor.

— Elicopterul, deduc eu.

Eli apasă pedala și SUV-ul accelerează. Roțile mușcă pietrișul coastei domoale, iar el se luptă cu volanul pe serpentinele drumului.

— Mergi mai încet! îl somează Tori. Ai să ne omori pe toți!

— Oricum n-am putea depăși elicopterul, adaugă Malik pe un ton resemnat.

— Câtă vreme ei sunt sus și noi jos, încă nu ne-au prins, ne contrazice Eli încăpățânat.

Când ajungem în vale și intrăm pe drumul principal, trece pe lângă noi o mașină de pompieri care se îndreaptă către școală cu sirenele urlând. Deja mi se pare că au trecut ore de când a acționat Tori alarma de incendiu, dar adevărul e că nu-s decât câteva minute de atunci. Timpul încetinește când fugi să-ți salvezi viața.

Radioul pârâie și elicopterul ne întreabă din nou care-i situația noastră. Numai că de data asta îi răspunde furios un Purpuriu dintre cei pe care i-am abandonat la McNally. „Suntem tot la școală! Copiii au fugit cu mașina noastră!”

Urmează o tăcere uluită, apoi: „Scuze, n-am înțeles. Repetați-vă situația. Terminat.”

Malik se întinde de pe bancheta din spate, apasă pe butonul stației radio și strigă:

— Situația noastră este: „fugim!“ Ce aveți – sunteți orbi?

După o pauză lungă, plină de pârâituri, vocea din elicopter spune: „Fiți rezonabili, copii. Suntem exact deasupra voastră. N-aveți cum scăpa!“

Nedreptatea vorbelor lui mă scoate din sărite.

— De parcă ar avea ei dreptul să ne spună ce e rezonabil! zic eu batjocoritor. Exact oamenii care au considerat că-i o idee nemaipomenită să cloneze infractori!

Malik apasă iar pe buton.

— N-aveți decât să aterizați pe plafonul mașinii și să ne arestați.

— Încetează! zice iritat Eli. Și-așa mă chinui să țin măgăoaia asta pe șosea.

Tori se întinde peste Eli fără niciun avertisment, pune o mână pe volan și virează brusc la dreapta. SUV-ul derapează și iese de pe drum, sare zgâlțâindu-se peste niște tufișuri și reintră clătinându-se pe o bretea îngustă. Trecem vâjâind pe lângă un indicator:

I-25 NORD – DENVER

— De ce-ai făcut asta? întreabă Eli cu vocea mai înaltă cu o octavă ca de obicei.

— Țsta-i traseul nostru, insistă Tori.

— Traseul nostru? repetă Malik. Noi n-avem niciun traseu! Nu știm unde mergem!

Tori arată cu degetul:

— Uite ce aglomerat e drumul din față. Probabil că e o autostradă. Trebuie să ne amestecăm într-o grămadă de mașini, dacă vrem să scăpăm de elicopter.

Are dreptate. Șoseaua pe care urmează să intrăm huruie plină de mai multe mașini și camioane decât am văzut noi în viața noastră și toate gonesc cu viteză.

Eli bagă SUV-ul pe banda cea mai apropiată, ținând umerii ridicați peste urechi de parcă s-ar propti bine așteptând să-l lovească alt vehicul. N-are loc niciun accident, dar ne întâmpină un cor de claxoane și o țin tot așa până ce ne depășesc vreo douăsprezece mașini.

Mă uit la parada de chipuri furioase, multe însoțite de gesturi grosolane. Ar trebui să mă simt jignită, dar adevărul este că mă fascinează. Deci asta e lumea reală – nesfârșite chipuri, nesfârșite hachițe, nesfârșită viteză, repede, repede, repede. *Harababură* e primul cuvânt care-mi vine în minte. Nu pare să existe niciun fel de ordine aici. Doar o încleștare permanentă între cum își vede fiecare de treaba lui, în același timp și în același loc. Dar e harababură la fel cum și în pădure e

harababură – mii de specii de plante care cresc fiecare în legea ei. Exact haosul acesta o face interesantă.

Eli își dă seama până la urmă că trebuie să-și potrivească viteza cu a celorlalte mașini. Claxoanele și strigătele furioase încep să dispară. O problemă rezolvată, bifată pe lista mea mentală.

Doar încă nouă sute de rezolvat.

Pentru cineva care a învățat să conducă pe Xbox, Eli se descurcă binișor. Continuăm să mergem la fel încă vreo oră, în timp ce Malik urmărește fiecare mișcare a elicopterului prin trapa din acoperiș.

— E încă deasupra noastră, în caz că interesează pe cineva, ne anunță el. Dacă au de gând să ne piardă din ochi, ar face bine să se grăbească.

— N-au să ne piardă, zice ursuz Eli. Sunt antrenați să păstreze urma. Ne vor urmări până la capătul pământului.

Tori pare pe gânduri.

— Trebuie să scăpăm de SUV.

— Și pe urmă ce facem? ripostează Malik. Fugim pe linia din mijlocul autostrăzii?

— Am putea fugi în pădure, sugerez eu. Elicopterul n-ar putea ateriza acolo.

Eli respinge ideea.

— Am eșua complet. Iar ei ar avea timp să vină și să ne culeagă după plac.

— Voi ați văzut indicatoarele acelea de lângă autostradă? zice Tori. „Scapă de mașină și scapi de aglomerație“?

Malik e prea pornit ca să mai aibă răbdare.

— De ce ne-ar păsa de ele, atâta vreme cât nu ne iau elicopterul de pe cap?

— Pentru că noi căutăm locul potrivit să scăpăm de mașină, prostule, îi explic eu.

— Ba nu, nu căutăm, încearcă el să mă convingă. Avem Purpurii deasupra noastră! Imediat ce ne dăm jos, elicopterul aterizează și ne înhață.

— Nu și dacă ajungem într-un loc suficient de mare și de aglomerat încât să nu ne poată găsi, explică Tori.

N-am observat indicatoarele până acum, dar când mă uit, văd că tot apar la câțiva kilometri. *Denver Sud – Parcare cu acces la mijloc de transport*. Nu știu ce înseamnă asta, dar sună important.

Observăm mai întâi parcare – hectare de mașini, mult mai multe decât am văzut vreodată în viața noastră. Dacă Mâncătorii Purpurii de Oameni nu intenționează să pună elicopterul pe vreo berlină sau vreun SUV, n-au cum ateriza la mai puțin de un kilometru de noi.

— Du-te! zice Tori.

Eli deja virează spre sensul de ieșire – două benzi de circulație aglomerate care fac cu autostrada o intersecție în formă de trifoi. În mijlocul mării de

mașini există o clădire lungă. Zeci de autobuze stau în dreptul ei și îi încarcă pe călători. Cum pleacă unul plin, cum vine altul gol în locul lui. Șuvoiul de călători nu se potolește niciodată.

— Uau! exclam eu. Nu credeam că există pe lume atâția oameni!

— Lasă mașina acolo, îl îndrumă Tori pe Eli. Trebuie să prindem un autobuz.

— Un autobuz spre ce destinație? întreabă Malik.

— Nu contează, câtă vreme Purpurii nu văd în care suntem.

Eli se descurcă mizerabil cu parcatul, lasă mașina strâmbă și pe două locuri. Nici nu băgăm de seamă. Sărim jos și fugim spre autobuze, cu capetele plecate, încercând să ne pierdem în mulțime. E mai mult zgomot de oraș decât am auzit de când mă știu – vuietul mașinilor care trec pe autostradă, scrâșnetul motoarelor mari ale autobuzelor, sporovăiala atâtor voci care se transformă într-un murmur de fundal. Și, da, elicea elicopterului care planează încă deasupra noastră.

— Veniți după mine, șuieră Tori.

Rămânem împreună, dar nu unul lângă altul, și ne băgăm în una dintre cozi, atrăgând privirile iritate ale altor călători. Așteptăm până ajungem aproape de intrare, apoi Tori ne conduce în alt rând, apoi în al treilea, de data asta ascuns parțial de acoperișul unui refugiu.

Elicopterul începe curând să se plimbe încolo și-ncoace pe deasupra parcării și în felul ăsta știm că ne-au pierdut. E mai ușor să urmărești un SUV mare și negru decât patru căpșoare care se mișcă între alte câteva mii. Ne vine rândul să urcăm în autobuzul cel mai apropiat.

Șoferul strânge biletele, dar câțiva pasageri plătesc cu bani. Un indicator mic anunță că tariful e patru dolari. O nimica toată, îmi spun. Ca să scăpăm de Mâncătorii Purpurii de Oameni am fi dat bucuroși tot ce aveam, până la ultimul cent.

Găsim locuri care pe unde putem, ne așezăm cu capetele plecate și așteptăm plecarea.

Peste câteva minute, când autobuzul pornește și iese pe autostradă, elicopterul continuă să ne caute în parcare.

Caut privirea lui Tori și dau aprobator din cap. Dacă am scăpat cu adevărat, e datorită ei.

Observ pentru prima oară ecranul din spatele șoferului. Anunță destinația: *Denver: Autogara centrală*.

— Denver, zic eu cu voce tare, ca și cum aș vrea să mă obișnuiesc cu ideea. Merg la Denver.

Vecina mea de scaun, o doamnă mai în vârstă, mă privește ciudat.

— Sper că știai unde mergem înainte să te urci în autobuz, zice ea și mijește ochii. Câți ani ai, draga mea?

Hopa! Îmi apare în minte o listă revizuită cu ce am de făcut.

LUCRURI DE FĂCUT AZI (PRIORITATE ABSOLUTĂ)

- Ai grijă ce spui – și cui îi spui!

— Șaisprezece, răspund cu un aer diafan. Mă întâlnesc cu câțiva prieteni să ne documentăm pentru un proiect de la școală.

Ce caraghios! În Serenity ne învățau că să minți este cel mai rău lucru pe care-l poți face.

Mă întreb cum de mă pricep așa bine.